

[Bøgholm.]

om kul- og stålproduktionen i Europa, kritiseret de subsidier, der har været ydet, og hele den subsidiepolitik, der er blevet ført. Jeg kan naturligvis ikke sige, at denne politik nu tilhører fortiden, men det kan i alt fald med rette siges, at man er nået overordentlig vidt netop i det land, der mest har anvendt subsidier, nemlig Frankrig, efter at kul- og stålunionen er blevet en kendsgerning, og efter at subsidiepolitikken er blevet erklæret for at være en politik, der skal afvikles indenfor et rimeligt tidsrum.

Hvis man fra spørgsmålet om subsidier går over til spørgsmålet om transportudgifterne, vil man også se, at der her er mulighed for at nå overordentlig vidt. Der er få varer, for hvis pris transportudgiften betyder det samme som for kul og stål. Hvis man bliver indenfor Tyskland og ser på kulprisen i München, viser det sig, at de 35 pct. af denne kulpris udgøres af transportudgifter, og det, man er inde på nu, er at nå frem til en sådan beregning af transportudgifterne, at det ikke længere bliver de nationale tariffer, der bliver afgørende, men internationale tariffer. Når man ved, hvad kilometerrabatten betyder i Tyskland, er det så ligetil, at dette vil være overordentlig vigtigt for hele den prispolitik, der vil blive ført i Europa, ikke mindst indenfor de store varegrupper, men derudover for hele den almindelige prispolitik. Man har regnet ud for en enkelt strækning, hvad dette vil betyde. Det vil betyde en nedsættelse fra 2 312 frcs. til 825 frcs. Jeg siger dette for at give en antydning af, hvilket omfang hele denne prispolitik vil kunne få.

Så er man kommet med den indvending, at der allerede er tale om et fælles arbejdsmarked indenfor kul- og stålunionens lande. Det er naturligvis et problem, som vi i høj grad skal tænke på; men hvor det gælder det fælles arbejdsmarked, ligger nu engang forholdene således, at de er undergivet bestemmelse hos de enkelte nationale regeringer; det er ikke noget, der kan besluttes af kul- og stålunionens ledelse, og derfor kan dette ikke med rette fremføres som en indvending, hvor det gælder en nærmere dansk tilslutning til kul- og stålunionen.

Vil man så endelig sige: javel, men de nordiske lande er alligevel så små, at man

ikke med rette kan regne med, at de vil kunne få nogen videre indflydelse indenfor kul- og stålunionen, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på det ganske enkle forhold, at de nordiske lande, små som de er, alligevel udgør den største kunde hos kul- og stålunionens lande, hvor det gælder disse to varer. Når vi har klaget over — og utvivlsomt med rette, navnlig efter at Bruxellesoverenskomsten er blevet afsluttet — at der skal være dobbeltpriser på stål, så er det da klart, at hvis vi er indenfor, har vi mulighed for på en ganske anden måde at føre forbrugersynspunkterne frem, end vi kan i dag, hvor vi alene er diplomatisk repræsenteret overfor kul- og stålunionen.

Det er derfor min opfattelse, at man bør optage til overvejelse, om ikke det ville gavne danske interesser at være med som associeret medlem. Alt tyder desuden på, at man indenfor unionens lande er i færd med at udvide samarbejdet først og fremmest med hensyn til olie, elektricitet og ikke mindst hele udnyttelsen af atomkraften.

Ved den så overordentlig vigtige Messina-konference, der kan blive udgangspunkt for en hel ny økonomisk politik i Europa, og hvor England var med, men ikke de nordiske lande, blev der udstukket retningslinier, der vil være af afgørende betydning også for den økonomiske politik, der i fremtiden vil kunne føres i de nordiske lande. Jeg ville gerne om dette forhold have en udtalelse af den højtærede statsminister. Jeg vil sætte pris på, om det vil være ministeren muligt ikke blot at henvise til nedsættelse af en atomenergikommission o. lign., men virkelig at gå ind på selve problemet: Danmarks stilling efter Messinakonferencen.

Til slut vil jeg gerne gøre nogle få bemærkninger om Danmarks forhold til Tyskland. Jeg tror, og det erkendes vist også fra alle sider, at Danmarks forhold til Tyskland er ved at træde ind i en ny fase, en fase, der kendetegnes ved, at det ikke længere er Tyskland, men Rusland, der magtpolitisk er Danmarks nabo. Rügen og Warnemünde på russisk hånd har nu engang ganske ændret det strategiske billede i Østersøen. Dertil kommer tilstedeværelsen af en russisk Østersøflåde, der i ikke uvæsentlig grad er sammensat af oceangående